

Seres míticos

CATEGORÍAS RELACIONADAS

O Lobishome de Cervantes

©Versión en verso da autoría de Xesús Trashorras.

Conta a lenda que vai tempo,

polas terras de Cervantes,

un lobishome arnal

grandes estragos facía.

Moitos años e carneiros

levaba xa degolado,

mais ninguén era capaz

de a vista botarlle encima.

Por aquel entón moraba,

nunha aldea das montañas,

desta fragosa bisbarra,

un home de grande xenio.

Ía xa para ben tempo

que o fillo deste veciño
da súa aldea faltaba,
ninguén sabía o por que.
Estaba o pai preocupado,
razón non daba do caso,
ata que un día lembrouse
dunha maldición pasada.
Conta a xente da contorna
que a historia que sucedeu,
máis ou menos veu a ser,
a que aquí vos participo.
O home de quen falamos,
como xa dixen denantes,
era xoto de carácter,
enrabechaba por todo.
Era un mozállón o fillo,
bo rapaz, traballador,
mais tamén de xolda, amante,
onde as nenas cortexar.
Cada cousa a seu tempo,
era a opinión do mancebo,
pero o pai con este dito,

non concordaba, e rifaban.

Un día o enfrontamento

alcanzou cotas maiores.

Á festa de Pedrafita

o mozo devecía ir.

O pai teimaba que había

unha queima que facer;

o fillo que era pecado,

en festivo traballar.

Ninguén quería ceder,

pai e fillo se enlearon

nunha forte discusión.

Exaltado, o vello dixo:

- Vaite, vaite para festa,

e permita Deus que andes

atrás das lobas, o mesmo,

coma tras das mozas vas”

Nunca tal dixera o home!

Pasadas xa unhas noites,

desacougado o rapaz,

cara o monte colleu rumbo.

En chegando a un lamazal

envorcallouse na herba
polo orballo humedecida.
Creto non daba do feito.
Cando tratou de se erguer,
xa non o puido facer,
e a catro pés a correr,
presto botou para o cume.
O pai co paso do tempo
lebrouse da maldición
e a unha que por meiga tiñan,
decidiu ir consultar.
Moi mal lle prestou á vella
o que lle fixera ao mozo;
non hai peor maleficio
que o dun pai para o seu fillo.
- Non se pode maldicir
xamais o teu propio sangue.
Sangue lle has de facer,
pero sen dano causar.
Isto foi o que a bruxa,
severa, lle dixo ao vello;
este moi meditabundo

para a casa se marchou.

Polo camín acordou,

que ao monte debía ir

na mesma noite seguinte

sen máis tempo que perder.

Armado cun bo coitelo,

levou consigo un rexelo

á procura daquel lobo

no que o fillo se volvera.

A carón dunha toxeira

atou o coitado año,

agochándose entre as uces,

a faca, xa preparada.

A media noite o rexelo

comezou a estarrecer,

era o lobo que chegaba

a trabar en carne mol.

En vendo isto, o ancián,

virándose cara o lobo,

no lombo espetoulle o ferro;

grande cortada lle fixo.

Ao colo, botoulle os brazos,

exclamando – Fillo, fillo!

e pedíndolle perdón.

Moito salaiaba o vello!

Decontado o pelexo,

pola ferida se abriu,

desprendéndose do corpo

coma se for un folecho.

Tras unha sacudidiña

e un enlamarase entre as uces,

por fin de novo o rapaz

recuperou o seu ser.

Desta maneira remata

a historia do lobishome,

non sei o que hai de certo,

a min así mo contaron.